

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 635/2014-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. októbra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť K. M., zastúpeného advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžf 82/2012 zo 17. decembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť K. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. apríla 2014 doručená sťažnosť K. M. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžf 82/2012 zo 17. decembra 2013 (ďalej aj „rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol v procesnom postavení žalobcu účastníkom konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného Ministerstva financií Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo financií“) č. MF/10116/2011-71 zo 7. marca 2011, ktorým potvrdilo rozhodnutie Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „daňové riaditeľstvo“) č. I/223/12626-126489/2010/992517-r z 13. decembra 2010, ktorým bola zamietnutá žiadosť sťažovateľa o povolenie obnovy konania ukončeného právoplatným rozhodnutím daňového riaditeľstva č. I/223/3970-77378/2007/991545-r z 12. októbra 2007, ktorým zamietlo odvolanie proti platobnému výmeru Daňového úradu Košice V č. 709/230/36925/06/ZIM z 3. novembra 2006, ktorým bol sťažovateľovi určený rozdiel na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie máj 2001 v sume 59 003 Sk (1 958,54 €).

3. Predmetná vec bola vedená Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), ktorý rozsudkom sp. zn. 1 S 97/2011 z 13. septembra 2012 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) zrušil preskúmané rozhodnutie ministerstva financií v spojení s rozhodnutím daňového riaditeľstva a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie. Na odvolanie žalovaného vo veci konal najvyšší súd, ktorý rozsudkom napadnutým touto sťažnosťou zmenil rozsudok krajského súdu tak, že žalobu zamietol.

4. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že riaditeľ daňového úradu poveril 11. apríla 2005 výkonom daňovej kontroly u sťažovateľa, ktorého správcom dane bol daňový úrad, zamestnankyne Daňového úradu Prešov I (ďalej len „iný daňový úrad“). Daňová kontrola týkajúca sa dane z pridanej hodnoty mala začať 16. mája 2005. Sťažovateľ v zázname spísanom pri výkone daňovej kontroly zamestnankyňami iného daňového úradu namietal účasť zamestnancov mieste nepríslušného správcu dane. Podaním z 30. mája 2005 namietal na daňovom riaditeľstve prekročenie právomoci riaditeľa daňového úradu spočívajúce v tom, že výkonom daňovej kontroly poveril pracovníčky, ktoré nepracujú na miestne príslušnom daňovom úrade. Daňové riaditeľstvo rozhodnutím sp. zn. I/223/6132-40962/2005/991545-r z 27. júna 2005 námietke sťažovateľa z 30. mája 2005 nevyhovelo. Žaloba sťažovateľa proti rozhodnutiu daňového riaditeľstva

bola rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 S 54/2005 z 22. februára 2006 zamietnutá, pričom následným rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžo KS 43/2006 z 27. septembra 2006 bol prvostupňový rozsudok potvrdený. Nálezom ústavného súdu č. k. II. ÚS 118/08-61 z 10. decembra 2009 na základe sťažnosti podanej sťažovateľom bolo vyslovené porušenie čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy v konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 3 Sžo KS 43/2006, rozsudok z 27. septembra 2006 bol zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

5. Na základe vykonávanej daňovej kontroly bolo sťažovateľovi vydaných 13 platobných výmerov, ktorými sa mu určil rozdiel dane z pridanej hodnoty za jednotlivé zdaňovacie obdobia, ktoré boli predmetom vykonávanej kontroly. Na základe opravných prostriedkov podaných sťažovateľom bolo 8 týchto platobných výmerov, resp. odvolacích rozhodnutí zrušených. Ďalších 5 platobných výmerov zrušených nebolo. Sťažovateľ potom, ako mu bol doručený nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 118/08, podal vo všetkých 13 veciach žiadosť o obnovu konania. Napokon sa predmetom konania o povolenie obnovy stalo 5 platobných výmerov.

6. Sťažovateľ podal 27. mája 2010 žiadosť o povolenie obnovy konania ukončeného právoplatným rozhodnutím daňového riaditeľstva č. I/223/3970-77378/2007/991545-r z 12. októbra 2007. Rozhodnutím daňového riaditeľstva č. I/223/12626-126489/2010/992517-r z 13. decembra 2010 v spojení s rozhodnutím ministerstva financií č. MF/10116/2011-71 zo 7. marca 2011 bola žiadosť sťažovateľa o povolenie obnovy konania zamietnutá. Sťažnosťou napadnutým zmeňujúcim rozsudkom najvyššieho súdu bola žaloba sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti týchto rozhodnutí zamietnutá. Sťažovateľ je presvedčený, že rozsudkom najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho označených práv. Podľa názoru najvyššieho súdu nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 118/08 z 10. decembra 2009 nie je takou skutočnosťou alebo dôkazom, ktorý by mohol mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a ktorý sa nemohol v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania. Najvyšší súd ďalej poukazuje na to, že nález ústavného súdu považuje za ojedinelé vybočenie z prevažujúcej ustálenej judikatúry ústavného súdu.

7. Podľa presvedčenia sťažovateľa vyložil najvyšší súd podmienky prípustnosti obnovy konania krajne arbitrárne a protiústavne, keď dospel k záveru, že nález ústavného súdu riešiaci porovnateľný právny prípad v inom konaní nemôže byť novou skutočnosťou zakladajúcou dôvod na obnovu konania. Pravda je podľa sťažovateľa taká, že skutočnosť, na základe ktorej sa povolenia obnovy domáhal, nastala predtým, ako bolo rozhodnuté o žiadosti o obnovu konania, lebo nezákonnosť kontroly existovala už v čase jej vykonávania a len vedomosť o nej získal sťažovateľ až z nálezú ústavného súdu. Sťažovateľ sa o tejto skutočnosti dozvedel po tom, ako mu bol prostredníctvom právnej zástupkyne 5. marca 2010 doručený nález ústavného súdu. Neobstojí ani názor najvyššieho súdu, podľa ktorého nález ústavného súdu rieši porovnateľný právny prípad v inom konaní, pretože nálezom bolo vyslovené porušenie práva sťažovateľa nezákonným zložením kontrolnej skupiny poverenej vykonaním daňovej kontroly, ktorá predchádzala vydaniu obnovou konania napadnutého platobného výmeru. Hoci správca dane založil platobný výmer na určení dane podľa pomôcok, nemožno jeho postup akceptovať, lebo určiť daň podľa pomôcok možno iba vtedy, keď daňový subjekt nesplní svoje povinnosti pri dokazovaní. Za situácie, keď bola u sťažovateľa vykonávaná daňová kontrola nezákonne, nebolo možné pričítať mu na vrub nemožnosť určenia dane dokazovaním.

8. V petite sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd sťažnosť prijal na ďalšie konanie a následne nálezom rozhodol tak, že rozsudkom najvyššieho súdu a postupom, ktorý mu predchádzal, boli porušené jeho základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy. Ďalej žiadal, aby ústavný súd zrušil rozsudok najvyššieho súdu, vrátil mu vec na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu (vrátane sťažnosti namietajúcej porušenie základných práv a slobôd) je rozhodnúť o prijatí návrhu na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 426/08).

12. Ústavný súd sa vychádzajúc z uvedeného pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zaoberal bližšie otázkou, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Predovšetkým ústavný súd pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

13. V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07). Uvedené rovnako platí aj pre namietané porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy totiž ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (obdobne napr. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, III. ÚS 24/2010).

14. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako ESĽP pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra ESĽP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve

na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/06).

15. Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov sa ústavný súd oboznámil s tou časťou odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu, ktorá bola pre posúdenie dôvodnosti sťažnosti podstatná. Najvyšší súd v podstatnom na odôvodnenie svojho rozsudku uviedol:

„Predmetom prieskumu v tomto súdnom konaní je napadnuté rozhodnutie vydané ministerstvom financií, ktorým bolo potvrdené vyššie označené rozhodnutie býv. daňového riaditeľstva, ktorým bola zamietnutá žiadosť daňového subjektu (žalobcu) o povolenie obnovy konania... Žalobca ako nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania uvádza nálezh ústavného súdu č. k. II. ÚS 118/08-61...

Podľa § 51 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. v znení platnom v čase vydania rozhodnutia, konanie ukončené právoplatným rozhodnutím okrem rozhodnutia, ktorým sa rozhodnutie zmenilo mimo odvolacieho konania (§ 55 ods. 3) a rozhodnutie o námietke (§ 50 ods. 3) sa obnovy na žiadosť účastníka konania alebo z úradnej moci, ak:

a) vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania,

b) rozhodnutie bolo vydané na základe dôkazov, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, alebo rozhodnutie sa dosiahlo trestným činom,

c) rozhodnutie záviselo od posúdenia predbežnej otázky, o ktorej príslušný orgán rozhodol inak...

Jednou zo záruk právnej stability vzťahov založených správnym rozhodnutím je záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia. Zákon tu má na zreteli nielen takzvanú formálnu právoplatnosť, ale aj materiálnu právoplatnosť. Výnimku tvoria prípady označované ako mimoriadne prostriedky, medzi ktoré patrí aj obnova konania, ktorými sa dosahuje náprava právoplatných správnych rozhodnutí. Dôvodom pre takýto postup je

existencia závažných skutočností, ktoré spochybňujú správnosť a spravodlivosť rozhodnutia. Spravidla pôjde o nedostatočné zistenie skutkového stavu alebo porušenie takých procesných podmienok, ktoré vyvolávajú pochybnosti o objektivite správneho konania.

Obnova konania ako mimoriadny opravný prostriedok je inštitút, úlohou ktorého je odstrániť nedostatky v zistení skutkového stavu veci, alebo nedodržaní niektorých procesných podmienok. Inštitút obnovy konania, takto umožňuje prekonať prekážku rei iudicate.

Na to, aby bolo možné vyhovieť návrhu na obnovu konania, sa vyžaduje existencia aspoň jedného z taxatívne stanovených dôvodov na obnovu konania. V rámci obnovy konania nie sú prípustné iné dôvody, a preto, ak by boli uplatnené takéto dôvody, správny orgán by musel takýto návrh zamietnuť. Novými skutočnosťami alebo dôkazmi sa rozumejú také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré účastník v pôvodnom konaní nemohol uplatniť vôbec, pretože ich v tom čase nepoznal, alebo ich bez vlastnej viny nemohol uplatniť, zároveň treba zdôrazniť podstatnú okolnosť, že novými skutočnosťami sú len také skutočnosti, ktoré nastali do vydania pôvodného rozhodnutia správneho orgánu, pretože len na tieto okolnosti mohol správny orgán prihliadať. Ďalšou podmienkou na obnovu konania je, že nové skutočnosti a dôkazy mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie. Túto okolnosť musí vždy posúdiť správny orgán podľa konkrétnych okolností prípadu.

Z tohto pohľadu výkladu obnovy konania ako právneho inštitútu, dospel najvyšší súd k záveru, že nález ústavného súdu, ktorý rieši porovnateľný právny prípad v inom konaní nemôže byť novou skutočnosťou zakladajúcou zákonný dôvod obnovy konania, nakoľko skutočnosť, že ústavný súd posúdil právnu otázku, ktorú odvolací súd posúdil v inej veci inak, nespĺňa zákonné podmienky prípustnosti obnovy konania, ktorou sú existencia tejto skutočnosti v čase vydania napadnutého rozhodnutia správneho orgánu a priamy právny dopad, ktorý by ako doteraz nepoužitá skutková okolnosť, alebo dôkaz, mohla mať podstatný vplyv na rozhodnutie.

Nemožno tiež opomenúť, že v obdobných veciach Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil právny názor, v ktorom sa nestotožnil s námietkami žalobcu o tom, že správca dane nemohol podať návrh na delegáciu podľa § 4 zákona o správe daní a poplatkov (napr. vo veciach sp. zn. I. ÚS 192/08, sp. zn. III. ÚS 386/08, sp. zn. II. ÚS 137/2010-28, či

sp. zn. II. ÚS 159/2011). V týchto veciach ústavný súd právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo vzťahu k zákonnosti postupu riaditeľa miestne príslušného daňového úradu pri poverení daňových kontrolórov na výkon daňovej kontroly, ako zamestnancov daňovej správy zaradených pre výkon štátnej služby na úseku správy daní u iného správcu dane, po predchádzajúcom súhlase býv. daňového riaditeľstva, ako spoločne nadriadenému orgánu a zamestnávateľa zamestnancov daňových úradov v jeho pôsobnosti, považoval za ústavne akceptovateľný, nemajúci znaky výkladovej svojvoľnosti a ústavnej nekonformnosti.

V tomto ohľade a s prihliadnutím na osobitné okolnosti konkrétneho prípadu, možno považovať judikovanie právneho názoru vyplývajúceho z nálezu Ústavného súdu č. k. II. ÚS 118/08-61 z 10. decembra 2009 za ojedinelé vybočenie z prevažujúcej ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, s poukazom na vyššie uvedené, zmenil pre nesprávne právne posúdenie veci rozsudok krajského súdu postupom podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 vety druhej OSP a § 220 OSP a žalobu ako nedôvodnú zamietol.“

16. Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

17. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Najvyšší súd primerane sťažovateľovi vysvetlil, za splnenia akých zákonných podmienok prichádza do úvahy povolenie obnovy daňového konania, a prečo v jeho prípade tieto podmienky splnené neboli. Výklad podmienok obnovy konania a vylúčenie nálezu ústavného súdu z kategórie „novej skutočnosti alebo dôkazu“ podľa § 51 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov je z ústavnoprávneho hľadiska v konkrétnych okolnostiach prípadu akceptovateľné. Niet preto žiadneho dôvodu, aby ústavný súd spochybňoval závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené, a aby tieto nahrádzal svojimi právnymi závermi spočívajúcimi vo výklade obyčajného (podústavného) práva.

18. Ústavný súd zároveň poznamenáva, že dôvody napadnutého rozsudku najvyššieho súdu sú vnútorne konzistentné, zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

19. Reagujúc na podstatné sťažnostné námietky ústavný súd poukazuje aj na dôvody uznesenia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 383/2014 z 9. júla 2014, ktorým bola obdobná sťažnosť sťažovateľa proti inému rozsudku najvyššieho súdu tiež odmietnutá ako zjavne neopodstatnená. V tomto náleze ústavný súd uviedol: „... nemožno súhlasiť

so sťažovateľom v tom, že nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 118/08-61 z 10. decembra 2009 zakladal dôvod na povolenie obnovy konania. Najvyšší súd pri rešpektovaní vysloveného právneho názoru ústavného súdu svojím rozsudkom sp. zn. 5 Sžo 101/2010 z 26. októbra 2010 vydaným následne po náleze ústavného súdu legitímne nastolil otázku, či zodpovedá pravde, že sťažovateľ namietal v rámci daňovej kontroly zaujatosť všetkých zamestnancov daňového úradu, pretože iba po bezpečnom preukázaní tejto okolnosti by bolo možné záväzné právne závery ústavného súdu aplikovať. Ako je z listinných dôkazov zrejmé, námietka zaujatosti všetkých zamestnancov daňového úradu zo strany sťažovateľa nebola preukázaná, a preto daňové riaditeľstvo nevidelo ani dôvod, aby o námietke sťažovateľa z 30. mája 2005 ďalej konalo a vyslovilo sa k nemu vo forme rozhodnutia. K dosiaľ uvedenému treba dodať, že pokiaľ z listinných dôkazov vyplýva, že podľa názoru sťažovateľa má byť o námietke znova konané a rozhodované, nič nenasvedčuje tomu, že by sťažovateľ využil zákonný prostriedok na dosiahnutie toho, aby daňové riaditeľstvo znova konalo a rozhodlo. Ústavný súd tým má na mysli žalobu proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa § 250t ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Možno dospieť k záveru, že v konečnom dôsledku vo svetle výsledkov následného dokazovania vykonaného v rámci správneho konania po náleze ústavného súdu nebola potvrdená podstata sťažnosti, teda to tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého daňová kontrola prebehla nezákonným spôsobom tým, že o námietke zaujatosti všetkých zamestnancov daňového úradu nebolo rozhodnuté a bez takéhoto rozhodnutia vykonávali daňovú kontrolu zamestnanci iného daňového úradu. Preto ani nebolo možné aplikovať na vec právne závery ústavného súdu.“

20. Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa (návrh na zrušenie rozsudku najvyššieho súdu, vrátenie veci na ďalšie konanie, náhrada trov konania), pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2014